

кои сѣ ся съхранили въ селцы тѣ Българи, за тия дрѣвеса, да ги мыслятъ за нѣкакъ си усвящѣны и да не смѣятъ да ги сѣкають никакъ си!

Забѣлѣшка. За глогово то дърво селци тѣ сѣ съхранили нѣкаквы си страшны мысли и страхувать ся да минѣтъ при глогынякъ близо, разказвають чи томо живѣли лошаваы и страшны сжштества! Това же можи ся сравни съ остатны тѣ описаныя за друидскы тѣ горы.

Нашый народъ и до днѣсь е съхранилъ юште множество вѣрванья за *Змѣюве* и *Змѣйцы*, за *Само-Дивы* и *Горскы-Дивы*, или *Само-Вилы*, за Юды (*Ajiuda* на самскр. ꙗзыкѣ е *Змѣй*), и вѣрва ги дѣйствительно чи тии живѣли въ гжеты джбравы, лѣсинта, и горы, а най-паче въ усамены тѣ и непристѣпны тѣ мѣста; въ горскы тѣ пештеры и ниришта и отдава имъ нѣкаквж си полубожнж силж. Описвѣтъ имъ тѣлесны видѣ и стасѣ, и хубость извънряднж; отдавѣтъ имъ съвършено знание и искусство въ лѣкарство то, знание то бждущности. Казвѣтъ юште чи тии имали сношение и съ чловѣцы тѣ и давали своимъ любезнымъ нѣкакво си *чюдотворно кравайче*, кое наричѣтъ *змѣюво то кравайче* и кое, вѣрвѣтъ, чи лѣкувало сичкы тѣ болести!

Забѣлѣшка. Въ Хиндистанѣ ся е съхранило юште то старо вѣрванье да вѣрвѣтъ въ общѣ невидимы духове, злы и добры, и противо злы тѣ ся заштитѣавѣтъ съ разны кжденыя и чародѣйства; имѣтъ и кравайче кое зовѣтъ на тамошень ꙗзыкѣ *павитрж*, (повито нѣшто=кравайче).

Това кравайче правѣтъ отъ пять или седемъ стѣбла трѣвы, назовають ги дарби, т. е. имѣють дарбж, силж чюдотворнж былкы (трѣвы), и жрыци тѣ кату го усѣятѣтъ съ приписаны тѣ молитвы, дажѣтъ го народу, да си го има за прѣдхранительно свято нѣшто, противъ злы тѣ духове. Види ся ꙗвно чи и възпоминаемое отъ Българи тѣ чюдотворно змѣюво кравайче да е истое съ индийское павитра, вѣрванне принесено отъ Хиндастанѣ заедно съ толкова другы коихъ до сега показahme.

При томъ нашый народъ [разумѣваме простонародие то ни] вѣрва чи *Змѣюве тѣ* и днѣсь юште ходили невидими въ биткы и прѣдвождали войнства, помагають народамъ коимъ тии благоволять, и много пжти сж враштали отъ биткы тѣ наранени, нѣ не умирали отъ раны тѣ, заштото тии знаили и познавали силж тж на сичкы тѣ былкы и можали да ся излѣкувѣтъ съ тѣхъ.*)

Възпомянувѣтъ ся юште и до днѣсь, по разны прѣдѣлы въ Българиж, по горы тѣ мѣста упрѣдѣлены и познаты съ наймянованыя та: *Само-Дивинки кладенци*, *Само-Дивинки игришта*, *Само-Дивинки полѣны*, *Змѣюви пештеры*, *Змѣюви Ниришта*, *Змѣюви Дунки* и друг.; а по нѣкои си мѣста

*) За былкы тѣ въ Българиж имѣтъ общто вѣрванье чи сичкы тѣ безъ изключения сж цѣровити; и чи сичкы тѣ болясти и неджгы, каквы и да сж, се имѣтъ по нѣкожъ си былкж коѣа можи да ги изцѣри. Даже и за подновение живота, вѣрвѣтъ, чи имадо нѣкаква си былака, нѣ Змѣюве тѣ само ѣж знаили, какъ то и за моминскж водж, кожъ Само-Диви тѣ знаили!